

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director: **DIMITRIE ALEXANDRESCO**

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

Redactor-proprietar: **I. S. CODREANU**Licențiat în Drept și Științe de Stat
Avocat

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla. . . 45 lei
6 luni 20 „
3 luni 10 „
Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

**Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet**

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația

București, **CALEA RAHOVEI**

Lângă Palatul Justiției

TELEFON № 16/98

S U M A R

— Asupra Art. 434 Procedura civilă, de d-l judecător N. Nichita;

JURISPRUDENȚA:

— Casație s. II: *Ofta C. Niculescu cu I. Mărgăritescu* (Termenul de recurs în materie de contestație la un sechestră asigurător este de una lună dela pronunțarea hotărârii);

— Casație s. III: *H. Fundățeanu cu Primăria Capitalei* (Imobilul ce a fost supus odată legiului retrageri, când s'a făcut clădirea, nu poate fi impus din nou la retragere, când proprietarul cere a ridica un etaj, pe motivul că strada capătă o nouă aliniere, în acest caz urmând a fi expropriat acordându-se o dreaptă despăgubire);

— Curtea de apel București s. II: *Primăria Constanța cu D. Frângu* (Cel vătămat printr-un act administrativ abuziv are — pe lângă facilitatea de a se adresa cu plângere la însăși autoritatea de la care emană actul, sau la autoritatea ierarhic superioară pentru a cere să se revocă actul — și dreptul ca justiția să o constrângă la aceasta prin obligațiunea de a plăti daune cominatorii. — Refuzul unei Primării de a da autorizația de a clădi un proprietar, pe motiv că terenul ar fi supus exproprierii, este un abuz care dă dreptul celui vătămat la daune. — Dispoziția din Regul. Comunei Constanța care prevede că trebuie să se alăture titlurile de proprietate pe lângă cererea de autorizație de a clădi, fiind contrară legii, trebuie înlăturată);

Rezumatele Jurisprudenței Curței noastre de Casație

Casație s. I: No. 1: Pământ rural. — Văduve cu minori. — Improprietărea lor în numele și pentru copii minori. — Succesiunea sub codul Caragea. — Escluderea fetelor dela succesiune numai când veneau în concurență cu bieți. — Improprietărea văduvei în numele fiicelor sale minore. — Art. 4 din legea rur. dela 1864; N. 2: Legea Corpului de avocați. — Secretul deliberațiilor Consil. de disciplină când judecă acțiunea disciplinară contra unui avocat. — Neobservarea acestei dispozițiuni. — Dacă e motiv de nulitatea deciziunii. — Compunerea comisiei de judecată. — Compunere vicioasă. — Acoperirea acestui viciu, prin evocarea fondului de către instanța de apel. — Art. 62 l. corpului de avocați.

Casație s. II: No. 1: Executare. — Hotărâre investită cu formula executorie. — Revendicarea unui teren. — Recurs în casație. — Cerere de suspendarea executărei. — Incuviințarea ei numai cu cautiune. — Art. 68 l. Curții de casație; No. 2: Contravenție sanitară. — Fabricarea pâinii. — Necurăția localului și a uneltelor. — Aplicarea art. 175 din vechea lege sanitară și sub imperiul noii legi sanitare din 1910.

— *Casație s. III: No. 1:* Pensie militară. — Timpul petrecut în școlile militare. — Dacă acest timp se socotește în calculul anilor pentru pensie. — Condiția de a fi făcut campania din 1877-78. — Art. 2 § 1 din legea pensiilor; No. 2: Taxa de 3% pe salar. — Funcționar comunal. — Adunarea salariului cu pensia de fost reangajat grad inferior în armată; No. 3: Fondeciar. — Construcții noi. — Scutire pe termen de 3 ani. — Aplicarea acestei dispozițiuni și stabilimentelor industriale sau comerciale. — Art. 11 legea impozitului fondeciar.

Asupra art. 434 Procedura civilă

Am citit în *Curierul Judiciar* No. 18/913, un articol al d-lui judecător Dem. Gh. Teodorescu, asupra aplicabilității art. 434 din pr. civilă, și am rămas surprins, că nimeni, din cei care cunosc materia executărilor silite, până acum nu s'a gândit să dea acest fel de interpretare, acestui articol — interpretare ce după d-sa este singura juridică.

M'am mirat foarte mult cum, debitorii care sunt foarte inventivi în găsirea mijloacelor de a străgăni pe creditorii lor prin diferite contestațiuni, și mai ales avocații lor, nu au putut de la 1865 până azi descoperi în cod acest mijloc comod de a șicana, ba chiar de a prejudicia pe bieții creditorii urmăritori.

Ce zice art. 434 pr. civilă?

«Vânzarea nu se va putea face în mai puțin de două săptămâni, nici în mai mult de o lună de la data procesului-verbal».

Aci este vorba de vânzarea bunurilor mișcătoare urmărite.

Ce susține d-l Dem. Gh. Teodorescu, pe baza menționatului articol?

Nici mai mult, nici mai puțin, de cât că: vânzarea care se efectuează, după trecerea unei luni de la facerea procesului verbal de urmărire este nulă de drept, că debitorul poate ori când opune nulitatea vânzării tardiv facute, — nulitate care atrage însăși nulitatea procesului-verbal de urmărire — dar pe care nulitate, debitorii — din modestie — nu o invocă de cât atunci când, au înstrăinat averea urmărită, lasată în custodia lor, și când, ne având cu ce achita creanța urmăritoare, se văd expuși la rigorile art. 330 cod penal.

Examinând mai de aproape interpretarea dată de sus numitul, articolului 434 pr. civilă, găsesce că această interpretare, departe de a fi originală — este absolut eronată.

Pe ce motiv își susține d-l Dem. Gh. Teodorescu părerea sa?

I. Pe un motiv de ordine publică: legiuitorul fixând termenul maxim de una lună, pentru efectuarea vânzării, a voit ca să nu se impiedice prea mult circulațiunea bunurilor debitorului—scoțându-le din comerț până la ziua adjudecării, zi care fiind prea târzie ar prejudicia pe debitor.

II. Că de și art. 434 nu prevede nulitatea vânzărilor efectuate peste termenul de o lună, totuși intrucât această întârziere prejudiciaza pe debitor,—acesta, pe baza art. 735 al 2 din pr. civilă, care prevede că: «Ori ce act de procedură oprit de lege care cauzează prejudiciu este nul» poate cere nulitatea vânzării făcute în disprețul art. 434 pr. civilă.

Ce răspundem la aceste motive?

Mai întâi motivul de ordine publică, este fals, căci urmărirea nu scoate din comerț averea mișcătoare urmărită—nici un text nu o spune—; debitorul o poate vinde foarte bine—această vânzare fiind opozabilă chiar creditorului urmăritor—dacă până la ziua vânzării, fie debitorul, fie cumpărătorul desinteresează pe creditor (*E. Glasson*, *Precis de procedure civile*, pag. 294); ba chiar cea mai mare parte dintre autori susțin pe baza art. 1909. cod civil, că această vânzare este opozabilă creditorului urmăritor, chiar dacă nu i s'a achitat creanța urmăritoare (*E. Glasson*, *loc citat*).

Ceva mai mult, chiar în materie de urmărire imobiliară, unde avem textul art. 514 pr. civilă care spune că: Va fi nulă de drept ori ce înstrăinare a nemiscătorului urmărit, făcută de datornic în urma transcrierii comandamentului, s'a decis că imobilul poate fi valabil vândut—față de toată lumea—dacă creditorii urmăritori sunt achitați până la ziua vânzării (a se vedea art. 515 în Pr. civilă de *Em. Dan*, pag. 658 și „Executarea silită“ de *N. Luca*, pag. 311).

De unde deduce d-l Teodorescu scoaterea din comerț a mobilelor urmărite, și neputința pentru debitor de a dispune de ele?

De unde scoate d-sa, că debitorul poate fi prejudiciat pentru faptul că vânzarea averii sale s'a făcut mai târziu de o lună?

Noi știm din contra, că debitorii sunt foarte recunoscători creditorilor cari, fiind mai mihoși, stăruiesc cât mai târziu în efectuarea vânzării averii urmărite.

Cum se mai poate susține această interpretare a art. 434 pr. civilă, pe acest motiv de ordine publică—al împiedicării circulațiunii bunurilor, când este știut că în materie de popriri, sequestre asigurătoare și judiciare,—circulațiunea bunurilor poprite sau sechestrate durează și ani de zile, fără ca legiuitorul să se fi gândit să

ia vre o măsură la fel cu cea ce crede d-l Teodorescu că rezultă din sus zisul articol.

Să examinăm acum și motivul al II-lea bazat pe art. 735 al 2 pr. civilă.

Am demonstrat mai sus, că debitorii nu pot fi prejudiciați, prin faptul că vânzarea s-a făcut peste termenul de o lună prevăzut de art. 434 pr. civilă, totuși să admitem, în mod ipotetic, că debitorul ar fi suferit în mod real un prejudiciu; numai prin acest fapt, se poate anula vânzarea?

Credem că nici în această ipoteză, vânzarea nu este nulă, și iată pentru ce:

Insuși d-sa recunoaște că art. 434, n'are o sancțiune expresă de nulitate, dar crede că de oare ce debitorul ar fi oare cum prejudiciat, nulitatea rezultă virtual din dispozițiunile art. 735 al II pr. civilă.

Și aci d-sa se înșeală, căci nu ori ce prejudiciu anulează actul făcut fără formă legală, ci numai acel prejudiciu care nu se poate repara de cât anulând actul.

Am observat însă că d-sa în citarea sus zisului aliniat a omis această condiție, adică cuvintele cerute de acel aliniat, pentru ca un act făcut fără formele legale, să fie nul, chiar în lipsa de text expres: **pe care (prejudiciu) nu'l poate îndrepta de cât anulând actul**, cuvinte care sdruncină din temelie, interpretarea dată de d-sa art. 434 pr. civilă.

În adevăr, prejudiciul ce ar pretinde debitorul că a suferit prin întârzierea vânzării, este ireparabil dacă nu se anulează vânzarea? Credem că nu.

Dacă d-sa ar fi citit încă câteva articole, mai jos din pr. civilă, ar fi dat peste art. 449, care spune categoric, contrariu sistemului de la vânzările mobiliare, că nici o cerere de nulitate a unei vânzări mobiliare nu se mai admite, rămânând părți vătămate numai recurs în daune contra creditorului, sau agentului de executare care nu a îndeplinit formele cerute de lege pentru urmărirea silită mobilă.

Chiar dacă art. 449 nu ar fi existat în codul de procedură civilă, totuș art. 735 al II nu ar fi fost mai puțin aplicabil în speță.

În adevăr, dacă s'ar respecta forma, și s'ar anula vânzarea tardiv făcută, s'ar repara prejudiciul încercat de debitor?

Cred că nu.

Din contra prejudiciul ar fi mai mare; se va face noi forme de urmărire, se va da un nou termen de vânzare, conform art. 434 pr. civilă, afacerea s'ar temporiza, principiul liberei circulațiuni a bunurilor s'ar calca în picioare, debitorul ar fi mai prejudiciat, poate prin dobânzile în plus ce va plăti, etc.

Dar zice d-l Teodorescu; este un caz, când debitorul ar putea să susțină că în adevăr, va fi grav prejudiciat dacă nu s'ar anula urmărirea: în cazul când averea urmărită—fiind lăsată în custodia debitorului—acesta a înstreinat-o și ne având cu ce achita creanța urmăritoare, se vede urmărit pe cale penală conform art. 330 cod penal.

Ei bine! Credem că nici în acest caz, nulitatea vânzării—ne expres formulată prin art. 434,—nu se poate scoate din art. 735 al II pr. civilă, căci, de ce prejudiciu se poate plânge debitorul care a înstreinat o avere, care îi fusese dată în custodie, și a înșelat ast-fel pe creditorul său? Creditorul se poate plânge că a rămas pagubaș; dar el de ce?

De prejudiciu puscării?

Art. 735 al II are în vedere un prejudiciu material, pe care-l va suferi acel către care nu s'a îndeplinit formele cerute de lege—dar nici de cum prejudiciu moral pe care-l va suferi acel care a comis un delict penal, căci nu călcarea formei de către agenții de executare, au cauzat părții un prejudiciu ireparabil—după cum cere sus zisul articol—i faptul însuș al debitorului, de a înstreina o avere ce o avea în custodie; și deci, nu-i este permis, a invoca propria-i turpitudine pentru a cere anularea urmăririi sau vânzării efectuate, și a ajunge astfel prin tangentă la eludarea art. 330 cod penal, care singur mai ține în frâu pe debitorii de rea credință. Acestea sunt motivele pentru care credem că parerea d-lui Teodorescu pornită dintr'un sentiment prea generos față de debitorii de rea credință este greșită, și că nu se vor găsi judecători, cari să transforme această părere în jurisprudență, și nici debitori de rea credință care să jubileze de descoperirea acestui nou mijloc de contestație.

N. NICHITA

Judecător Broșteni-Mehedinți

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II

Audiența dela 18 Decembrie 1912

Președinția d-lui G. N. BAGDAT, prim-președinte

Ofița C. Niculescu cu l. Mărgăritescu

Sechestrul asigurător — Contestație. — Recurs în cașajie. — Termen. — O lună de la pronunțare. (Art. 402 pr civilă)

Termenul de recurs în materie de contestație la un sechestrul asigurător este tot acel prevăzut de art. 402 pr. civilă în materie de contestațiuni în genere asupra execuțiunii silite, adică de o lună dela pronunțarea hotărârii*).

Decizia No. 288/912. — Respins, în urma unei

divergențe, recursul făcut de Ofița C. Niculescu contra sentinței trib. Argeș No. 330/912, dată în proces cu l. Mărgăritescu.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier G. Buzdugan;

Pe d-nii avocați Ionescu-Boteni, I. Micescu și d-l Procuror General Scarlat Popescu, asupra admisibilității recursului, chestiune asupra căreia s'a ivit divergența de opinii;

Deliberând,

Asupra chestiunii dacă în materie de contestație la un sechestrul asigurător, termenul de recurs este de o lună dela pronunțarea hotărârii, conform art. 402 pr. civ sau este de două luni dela comunicarea ei, conform dreptului comun:

Considerând că în capitolul despre sechestrul asigurător din pr. civilă nu este nici o dispoziție relativă la chestiune;

Că în asemenea caz trebuie să recurgem la dispozițiile din procedura relativă la contestațiuni în genere, asupra execuțiunii silite, de oarece nu este nici o rațiune a distinge între diferite feluri de contestațiuni, acele făcute la o executare proprie zisă, sau la un sechestrul asigurător;

Că contestațiunea fiind un obstacol la o executare, legiuitorul, în dorință de a înlătura cât mai repede acele obstacole, a prevăzut urgența în cercetarea contestațiunilor, suprimând dreptul de opoziție și scurtând atât termenul de apel cât și cel de recurs;

Că, această idee a legiuitorului trebuie să domine și în contestațiile ce se fac la un sechestrul asigurător unde nu s'a derogat prin vre-o dispoziție de lege și unde nici un cavânt nu este a ne raporta la dreptul comun;

Că, în speță, se constată, că creditorul l. Mărgăritescu a depus la judecătoria ocoului rural Richițele spre executare, un titlu executoriu; că în aceeași zi creditorul a cerut aceluiaș judecător și înființarea unui sechestrul asigurător pe averea mobilă a debitorului său Gh. l. Găgulescu care s'a și înființat în ziua de 21 Decembrie 1911; că în contra procesului verbal de sechestrul a făcut contestație Ofița C. Niculescu pe motiv că averea sechestrată ar fi proprietatea sa;

Că sentința Trib. Argeș asupra acestei contestațiuni fiind pronunțată în ziua de 22 Mai 1912, a fost atacată cu recurs în ziua de 19 Iulie 1912, adică peste termenul prevăzut de lege așa că recursul este inadmisibil;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența dela 9 Octombrie 1912

Președinția d-lui GH. P. PETRESCU, Președinte

H. Fundățeanu cu Prianția Capitalei

Contencios administrativ. — Imobil ce a fost supus odată legiuirii retrageri, când s'a făcut clădirea. — Cere de autorizare pentru adăugirea unui etaj — Refuzul Primăriei, sub cuvânt de o nouă aliniere ce ar atrage o nouă retragere. — Necesitatea unei exproprieri cu despăgubire — Admiterea recursului. (Art. 480 c. civil și art. 19 Constituție).

Dacă un imobil a fost supus legiuirii retrageri, când s'a făcut clădirea pe linia de aliniere stabilită de primărie, conform autorizațiunei dată pentru a clădi, primăria nu poate impune proprietarului o nouă retragere, conform unui nou plan de aliniere, decât numai expropriindu-l conform cu legea și acordându-i o justă și prealabilă despăgubire, neputând să i se refuze autorizația de a face un nou etaj și

*) Acest rezumat a fost publicat în No 19/13 pag 227

alte reparațiuni la imobilul existent, căci altfel calcă dispozițiunile art. 480 c. civil și art. 19 din Constituție, care garantează dreptul de proprietate*).

Decizia 408/912.—Admis recursul făcut de H. Fundățeanu, în contra refuzului primarului capitalei de a-i da autorizația să construiască un etaj peste cel existent la imobilul său din capitală str. Dionisie 40, în proces cu Primăria Capitalei.

Curtea,

Ascultând pe d-l H. Fundățeanu și Em. Antonescu, în desvoltarea motivului în recurs; și

Pe d-l avocat Rusu din partea Primăriei în combatere;

Deliberând,

Asupra recursului făcut de Haralambie Fundățeanu prin petiția înregistrată la No. 11764 din 27 Noiembrie 1908, contra refuzului primarului orașului București, de a da autorizație recurentului să construiască un etaj peste cel existent la imobilul său din str. Dionisie No. 40 colț cu strada Scoalei și alte reparațiuni cerute prin petiția înregistrată la Primărie sub No. 53980 din 8 Octombrie 1908;

Având în vedere că în fapt este constatat, și nu se contestă de reprezentantul primăriei că imobilul recurentului a fost supus legiuitei retrageri când s'a făcut clădirea, pe linia de aliniere stabilită de Primărie conform autorizației dată pentru a clădi;

Considerând că în urmă recurentul voind să construiască încă un etaj peste cel existent cum și alte reparațiuni la imobilul său, Primăria refuză să-i dea autorizație întemeindu-și refuzul pe împrejurarea că în anul 1908 lunie 9, s'a decretat o nouă aliniere, pe baza căreia imobilul recurentului urmează să fie supus la o nouă retragere în vederea lărgirii străzii;

Considerând că Primăria prin reprezentantul său susține că noul decret de aliniere ar avea de efect să împiedice pe proprietar de a mai putea adăogi și repara clădirea, căci o parte din teren, conform noiei alinieri decretate, ar trebui să treacă în proprietatea comunei, în scopul lărgirii străzii;

Considerând însă că dreptul de proprietate este garantat de art. 19 din Constituție, după care nimeni nu poate să fie expropriat decât pentru cauză de utilitate publică și după o dreaptă și prealabilă despăgubire, iar după art. 480 din Codul civ., proprietarul este în drept să se folosească și să dispună în mod exclusiv și absolut, în limitele determinate de lege;

Considerând că dacă Primăria ar putea să invoace decretul unei noi alinieri ca să împiedice pe proprietar de a construi de a repara sau face adăose la imobilele lor, mai înainte de a-i expropria atunci exercițiul dreptului de proprietate ar fi suspendat pentru un timp nedeterminat întrucât primăria nu este obligată să execute lucrările proiectate într-un anumit termen, ci le poate face când va voi sau când va avea mijloacele necesare, ba chiar ceva mai mult încă, ea poate chiar să renunțe complet la această aliniere revenind la cea veche, ori să obțină un nou decret pentru o altă cu totul deosebită, astfel că în aceste condițiuni dreptul de proprietate n'ar mai fi de loc garantat și ar deveni cu totul iluzoriu, ceea ce se poate admite;

Considerând că astfel fiind, Primăria nu poate impune recurentului o nouă retragere conform noului plan de aliniere decât numai expropriindu-l conform cu legea și acordându-i o justă și prealabilă despăgubire, și deci, cât timp n'a avut loc o asemenea expro-

priere, refuzul Primăriei de a autoriza facerea unui nou etaj și alte reparațiuni la imobilul existent este neîntemeiat;

Că, dar, recursul de față fiind fondat, cată să fie admis.

Pentru aceste motive, Curtea, admite recursul etc.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. II

Audiența dela 3 Aprilie 1913

Președenția d-lui FR PAPP, președinte

Decizia civilă No. 68

Primăria Constanța cu D. Frângu

Autorizațiune de a construi. Refuzul unei atari cereri pe motiv că terenul ar fi supus unei eventuale exproprii.—Dreptul la daune.—Regulament comunal care prevede ca odată cu cererea de autorizare partea să prezinte și actele de proprietate.—Dacă această dispozițiune este conformă cu legea.—Înlăturarea ei

1) Conform principiului stabilit de art. 74 din legea Curței de casație de la 1910, cel vătămât printr'un act administrativ abuziv, are, pe lângă facultatea de a se adresa cu plângere la însăși autoritatea de la care emană actul, sau la autoritatea administrativă erarhic superioară, pentru a cere să revocare actul, și dreptul ca justiția să o constrângă la aceasta, prin obligațiunea de a plăti daune cominatorii.

2) Refuzul unei Primării de a da autorizațiunea de construire pe motiv că terenul ar fi supus unei eventuale exproprii, sunt contrarii dispozițiunilor art. 481 c. civ. și art. 19 din constituție care consacră principiul inviolabilității dreptului de proprietate.

3) Consiliul unei comune care și are stință în baza legii pentru organizarea comunelor urbane, înscriind în regulamentul de construcțiuni ca cererile de autorizare să fie subordonate condițiunei de a se alătura și titlurile de proprietate de către acela ce cere voe a construi, își însușește pe de o parte puteri mai mari de cât prevede legea iar pe de altă parte atribuie autorităților comunale dreptul ca pe calea examinării cererei de autorizare să cerceteze titlurile de proprietate și să atribuie proprietatea acelora cari solicită asemenea autorizațiuni, ceea ce nu intră în competența consiliului comunal.

Curtea,

Asupra apelurilor făcute de Prim orașului Constanța și de Dumitru Frângu în contra sentinței No. 563 din 16 Iulie 1910, pronunțată de tribunalul Constanța prin care condamna în lipsă Primăria orașului Constanța să plătească lui Dumitru Frângu câte cincizeci lei pe fiecare zi de întârziere cu începere de la 23 August 1909 până la data când îi va da autorizațiunea de construire ce a cerut;

Având în vedere că menționata sentință fiind atacată cu apel de ambele părți înaintea Curței de apel din Galați, acea Curte prin deciziunea No. 26/911 a admis ca întemeiat numai apelul făcut de Primărie și reformând în totul sentința tribunalului Constanța a respins ca nefondată acțiunea întentată de Dumitru Frângu, după care acesta făcând recurs în casațiune, înalta Curte prin deciziunea No. 671*) a casat deciziunea Curței

*) Acest rezumat a fost publicat în No. 76,912, pag. 910.

1) A se vedea în Curierul Judiciar pe 1912, No. 82 p. 970.

de apel din Galați și a trimis afacerea a se judeca din nou de această Curte;

Având în vedere sentința tribunalului, debaterile orale urmată în cauză cele aflate la dosar și concluziunile scrise depuse de părți.

Având în vedere că în fapt se constată următoarele: Dumitru Frângu prin petițiunea înregistrată la No. 8538 din 23 Iunie 1919 și în conformitate cu planul de anexat a cerut Primăriei Constanța a-i da autorizațiunea de a construi o clădire pe terenul ce îi aparține situat în acel oraș în strada Dorobanți și piața Carol, și petițiunea trimițându-se în studiu și cercetarea serviciului tehnic se referă de acest serviciu că autorizațiunea nu se poate libera de oare-ce locul pe care D-tru Frângu cere autorizațiunea de a construi este supus exproprierii pentru cauză de utilitate publică și declarat ca atare printr'un vot al consiliului comunal, aprobat de Ministerul de Interne La 3 Iulie 1909 se face în acelaș scop de Dumitru Frângu o a doua petițiune pe care Primarul pune rezoluțiunea că nu-i poate da curs de oare-ce o cerere identică a fost deja respinsă pentru motivele date de consiliul tehnic al comunei. În urma acestor două petițiuni cari n'au primit satisfacțiune cerute, Dumitru Frângu a făcut la 20 August 1909 o somațiune Primăriei după care a urmat introducerea acțiunii prin care cere pe temeiul art. 74 din legea Curței de Casație din 1910 ca Primăria să fie condamnată a plăti câte 100 lei pe fie-care zi, ca daune cominatorii, cu începere de la 23 August 1909, pentru refuzul ilegal de a-i da autorizațiunea să construiască;

Având în vedere că înaintea Curței, Dumitru Frângu își modifică acțiunea cerând ca daunele cominatorii să-i fie acordate de la data de când deciziunea Curței va rămâne definitivă și mai formulează o cerere nouă prin care tinde ca Primăria să mai fie condamnată pentru neîndeplinirea obligațiilor sale și la daune-interese, care reprezintă prejudiciul pe care l-a suferit și al cărora quantum îl lasă la aprecierea Curței a-l determina;

Având în vedere că pe lângă că reprezentantul comunei s-a referit în totul la concluziunile scrise ce a depus înaintea Curței de apel din Galați și din care rezultă că a primit discuțiunea acțiunii astfel după cum a fost modificată și completată în instanță a mai confirmat aceasta și prin declarațiunea formală ce a făcut înaintea acestei Curți și primind discuțiunea în principiu a acțiunii astfel prezentată a cerut respingerea ei în fond pe motivele cari mai la vale se vor examina.

Având în vedere că reprezentantul Primăriei opune în prim rând, întemeiat pe art. 74 din legea Curței de Casație din 1910, inadmisibilitatea în drept a acțiunii ce i s'a întentat;

Având în vedere că apelantul Frângu susținând că autoritatea comunală a săvârșit un act ilegal și fără competență și cerând, sub sancțiune de daune cominatorii ca acea autoritate să fie obligată a-i da autorizațiune de a construi, Primăria întemeiat pe art. 74 din legea din 1910 cere respingerea primei părți a acțiunii, de oare-ce susține că puterea judecătorească n'are cădere să anuleze nici direct, nici indirect actele autorităților comunale și nici să le silească sau să le oprească a face asemenea acte și că singura cale deschisă particularului vătămat printr'un act administrativ arbitrar nu este de cât aceea de a se adresa justiției pentru a cere daune interese pentru repararea prejudiciului suferit, sau pe care-l va putea suferi în viitor;

Considerând că art. 74 al legii din 1910 dispune că principile dintre particulari și stat, județ, comună sau autorități publice pentru vătămarea drepturilor particularilor prin acte administrative de autoritate venind înaintea instanțelor judecătorești se vor judeca conform principiilor generale ale dreptului și din explicațiunile date de autorul legii și din debaterile parlamentare ce au avut loc cu ocaziunea discuțiilor ce i-au urmat pentru a lămuri sensul acestui articol asupra modului

cum are să fie judecată legitimitatea și legalitatea actului s'a răspuns în mod lămurit că măsura administrativă ordonată de o asemenea autoritate nu va putea fi menținută de cât dacă este privitoare la atribuțiunile pe cari legile și constituțiunea țării i-le acordă

Considerând că principii separațiunii puterilor în stat care este regula fundamentală a dreptului public român, după care fie-care putere este investită cu puterea suverană a națiunii, atribue puterii administrative dreptul de a decide asupra chestiunilor ce intră în competența sa, după propria ei apreciere suverană și fără altă directivă de cât aceea a interesului general și a scopului de utilitate socială ce-i sunt încredințate, exercitând atribuțiunile sale în completă independență de putere judecătorească și cu o prerogativă de care în regulă generală justiția nu dispune, aceea de inițiativă fără de care misiunea ei n'ar putea fi totdeauna complet îndeplinită;

Considerând că de aci rezultă că puterea administrativă poate să decidă și să dea curs măsurilor ce le crede indicate pentru a servi interesul public mășuri cari se execută provizoriu ca ori-ce deciziune administrativă, putând în acelaș timp să rezolve și chestiunile conțențioase în limitele competenței și cu respectul dispozițiilor legilor, caz în care măsura luată este la adăpostul ori-cărei discuțiuni, iar în cazul când particularul și vede un drept al său garantat printr'o dispozițiune a Constituțiunii sau a legii vătămat printr'o măsură administrativă, asemenea măsuri neputând intra în sfera competenței autorității de la care emană, cel vătămat conform principiilor generale ale dreptului după cum declară art. 74 al legii din 1910, poate să se adreseze justiției, care va judeca legalitatea sau legitimitatea măsurii administrative numai asupra cazului ce-i este deferit și să ceară ca autoritatea această să fie constrânsă să respecte și să-l reîntegreze în deplinăteza dreptului său;

Considerând că de altfel obligațiunea impusă de justiție autorității comunale de a încuviința o autorizațiune de construire, sub sancțiune de daune cominatorii atunci când această măsură este arbitrară și abătută de la lege și Constituție, nu violează principii constituțional al separațiunii puterilor, căci instanța judecătorească nu sfărâmă însuși actul administrativ, dând ea autorizațiunea, substituindu-se astfel puterii administrative dar numai constată ilegalitatea actului și impune autorității respective îndatorirea de a-și îndeplini în mod legal obligațiunile sale, iar dacă continuă a persista în ilegalitate și a menține actul său, sancțiunea este numai plata daunelor cominatorii pentru a o constrânge să facă să înceteze împedecarea de care cel vătămat să plângă;

Ast-fel fiind, urmează că cel vătămat printr'un act administrativ abuziv, va avea pe lângă facultatea de a se adresa cu plângerea la însăși autoritatea de la care emană actul, sau la autoritatea administrativă erarhic superioară, pentru a cere să revoace actul și dreptul de a cere ca justiția să o constrângă la aceasta prin obligațiunea de a plăti o sumă oare-care de bani pe fiecare zi de întârziere;

Având în vedere că odată stabilit principii care guvernează acțiunile ce se introduc pe baza art. 74 al legii din 1910, urmează a se vedea dacă motivele invocate de autoritatea comunală pentru a justifica refuzul de a da autorizațiunea de construire cerută de Dumitru Frângu, sunt privitoare la atribuțiunile pe cari Constituțiunea și legile i-le conferă;

Având în vedere că aceste motive formulate în concluziunile scrise și prezentate și în instanță și din care numai cel dintâu a fost invocat de Primărie pentru a justifica refuzul de autorizațiune, iar celelalte două au fost propuse ca mijloace de apărare în fond, direct înaintea Curței, se bazează pe următoarele considerațiuni: a) că consiliul comunal a decis și Ministerul de Interne a aprobat exproprieria terenului pe care Frângu

vroește să facă o clădire, ceceea a justificat refuzul autorizației, căci ar fi fost unul din cele mai nepermise acte de administrație ca să se acorde autorizațiunea de clădire pentru o construcțiune care trebuia în urmă să fie dărâmată; b) că odată cu cererea de autorizare nu s'au alăturat toate actele enumerate de art. 29 din regulamentul de construcțiuni, dovadă care rezultă din chiar conținutul cererii în care se vede că nu s'au depus decât un plan în dublu exemplar; c) că reclamantul putea să construiască și mai înainte de a obține autorizarea. Căci singura consecință ce ar fi decurs ar fi fost plata taxei îndoiți și că pe calea procesului în contravențiune ar fi putut să dovedească că nu este contravenient, deoarece a cerut autorizațiunea și că aceasta i s'a refuzat;

Având în vedere că din actele aflate la dosar se constată că refuzul de autorizațiune cerut de Frângu Primăriei s'a întemeiat numai pe avizul dat de serviciul tehnic al comunei care a opinat că autorizațiunea nu se poate da deoarece terenul asupra căruia Frângu voește să construiască este supus exproprierii și căruia i s'a înaintat petițiunea cu No. 833 din 25 Iunie 1909 însoțită de un plan în dublu exemplar, aviz care a motivat și rezoluțiunea pusă pe a doua petițiune cu No. 9146 din 3 Iulie 1909 și dealfel o confirmare deplină în acest sens rezultă din chiar răspunsul la interogator pe care comuna l'a dat înaintea Curții de apel din Galați care la întrebările puse a răspuns lămurit: «că autorizațiunea cerută de Frângu nu s'a putut elibera, deoarece locul pe care el cere să se facă construcțiunea a fost declarat expropriabil, pentru cauză de utilitate publică prin deciziunea Consiliului comunal din 22 Ianuarie 1909, aprobată și de Ministerul de Interne»

Având în vedere că în afară de votul consiliului comunal din 22 Ianuarie 1909 aprobat de Ministerul de Interne și care constituie prima formalitate pe care Comuna trebuia să o îndeplinească pentru a putea ajunge la exproprieria terenului ce aparține lui Frângu Comuna n'a dovedit în instanță că a îndeplinit și toate celelalte formalități prevăzute de legea de exproprierie pentru a ajunge fie prin bună înțelegere sau prin comisiunea de arbitrii să acorde expropriatului dreapta și prealabila indemnizațiune prevăzută de art. 19 din Constituție;

Considerând că art. 54 din legea asupra organizării comunelor urbane conferă Primarului dreptul de a da autorizațiunile necesare pentru construcțiuni, conform planurilor de aliniere și a regulamentelor în forma adoptată cu obligațiunea de a se pronunța în termen de două luni dela data cererii ce a primit și atât legea cât și regulamentul de construcțiuni cari prevăd condițiuni e sub cari sunt subordonate asemenea cereri, nu enumeră măcar printre acestea că autorizațiunea nu se poate încuviința dacă terenul asupra căruia se cere să se construiască este supus unei eventuale exproprieri;

Considerând că de altminterale după cum înalta Curte de casație a decis în mod constant printr-o serie întreagă de decizii ori-ce proprietar, conform art. 481 c. civ. are dreptul de a se bucura și de a dispune de bunul său în mod exclusiv și absolut în limitele determinate de lege și că acest drept este consfințit și garantat de art. 19 din constituție, după care nimeni nu poate fi silit a ceda proprietatea sa de cât pentru cauză de utilitate publică constatată legalmente și după o dreaptă și prealabilă despăgubire și că nici o dispozițiune de lege nu autoriză pe comună în prevederea unei viitoare exproprieri, aflată în stare de proiect, fără că toate formalitățile să fie îndeplinite, să impiedice, pe proprietar a se folosi de dreptul său de proprietate astfel cum este îngrădit de lege, înainte de a-l fi expropriat și despăgubit, căci altfel s'ar putea întâmpna ca primăria să țină în loc sau să revie asupra procesului său, caz în care dreptul de proprietate ar fi sus-

pendat și lipsit de garanția ce constituția și legea îi acordă;

Astfel fiind rezultă că refuzul primăriei de a da autorizațiunea de construire pe motiv că terenul ar fi supus unei eventuale exproprieri, nu este privitor la actele ce intră în competența și atribuțiunile pe cari legea și regulamentele comunale îi conferă și în afară de aceasta contravine dispozițiunilor art. 481 c. civ. și art. 19 din constituție care consacră principiul inviolabilității dreptului de proprietate;

Având în vedere că comuna pentru a justifica refuzul de autorizațiune mai invoacă dispozițiunile art. 29 din regulamentul pentru construcțiuni, după care Frângu trebuia ca odată cu cererea de autorizare să alăture și actele de proprietate ale terenului pe care voia să construiască;

Considerând că chiar dacă ipotețic s'ar admite că refuzul de autorizațiune, bazat pe art. 29 menționat, ar fi legal, încă comuna n'ar fi trebuit să prelindă lui Frângu titlurile de proprietate ale terenului pe care cere să fie autorizat a construi, de oarece el figurează în planul întocmit de serviciul tehnic al comunei ca proprietar al acestui teren ce se specifică a fi în întindere de 228 m. p.;

Considerând că în afară de acestea art. 54 din legea comunale care conferă primarului dreptul de a da autorizațiunile necesare de construcțiuni, îl obligă să observe că construcțiunile să se facă conform planurilor și regulamentelor întocmite de consiliul comunal și pe cari acest consiliu nu le poate elabora de cât în limitele legii și pentru cazurile anume specificate de art. 99 al legii comunale și cari sunt referitoare numai la igiena și salubritatea locuințelor și la determinarea condițiunilor pentru construcțiuni și locuirea proprietăților particulare;

Considerând că consiliul comunal al comunei Constanța care și are ființă în baza legii pentru organizarea comunelor urbane, înscrind în art. 29 din regulamentul dispozițiunile ca cererile de autorizare să fie subordonate condițiunei de a se alătura și titlurile de proprietate de către acela care cere voe să construiască, și-a însușit pe de o parte, puteri mai mari de cât însăși legea prevede, de oarece cazurile asupra cărora consiliul comunal avea căderea să elaboreze regulamente sunt strict limitative; iar pe de altă parte atribuie autorităților comunei dreptul ca pe calea examinării unor cereri de autorizațiune de construcțiune să cerceteze titlurile de proprietate și să atribuie chiar proprietatea acelor cari solicită asemenea autorizațiuni;

Considerând că în afară de neajunsurile pe cari autoritățile comunale le-ar aduce acelor cari posedă fără titluri de proprietate și cari ar fi privați astfel de avantajile pe cari posesiunea le conferă și cari sunt semnați în deciziunea înaltei Curți de casație care a trimis afacerea a se judeca din nou de această Curte, apoi atribuindu-se autorităților comunale dreptul de a refuza autorizațiunea pentru prezentarea titlurilor de proprietate, se aduce o atingere liberului exercițiu al acestui drept și din alt punct de vedere, de oarece în afară de conveniun, proprietatea se dobândește, între altele, și prin prescripțiune care constituie conform art. 645 și 1837 c. civ. un adevărat titlu de proprietate și care poate fi invocat nu numai pe cale de excepțiune pentru a reține imobilul ce se posedă, dar încă pe cale principală pentru a revendica imobilul de care cineva este deposedat; chestiuni dar cari, se pot naște prin urmare și cu ocaziunea cererilor de autorizare dacă comuna se crede îndreptățită a verifica titlurile de proprietate și asupra cărora autoritățile comunale n'au desigur nici căderea nici competența a le rezolva;

Că întrucât consiliul comunal, trecând peste limitele atribuțiunilor și competenței sale, a i scris în art. 29 din regulamentul de construcțiuni al comunei Constanța dispozițiuni în afară de cazurile prevăzute de legea

comunală și cari, pe de altă parte constituiesc restricțiuni la liberul exercițiu al dreptului de proprietate rezultă că numita primărie nu se poate legalmente întemeia pe menționata dispozițiune din regulamentul pentru a justifica refuzul de autorizățiune ce a opus cererii făcută de Dumitru Frângu;

Având în vedere că în ultimul rând s'a mai invocat de comună, că Frângu ar fi putut să construiască și înainte de a obține autorizarea, căci singura consecință ce ar fi decurs, susține primăria, ar fi fost plata taxei îndoită și că pe calea procesului în contravențiune ar fi putut să dovedească că nu este contravenient, de oarece a cerut autorizățiunea care pe nedrept i-a fost refuzată;

Considerând că în afară că legea penală pedepsește pe contravenient pentru faptul în sine independent de intențiune, apoi susținerea aceasta a reprezentantului comunei că Frângu ar fi putut să nesocotească regulamentele comunale și să construiască fără autorizățiune, pe lângă că atinge un principiu de ordine publică, de oarece contravențiunile constituiesc infracțiuni la legea penală, cari se pedepsesc conform art. 385 codul penal și a căruia strictă aplicațiune interesează în mod general toate comunele, dar, pe lângă aceasta mai pune în contradicțiune comuna ca primul mijloc de apărare bazat pe art. 74 din legea Curței de casăție, ce a opus acțiunei intentată de Frângu, de oare merge până acolo încât recunoaște chiar părții direct interesată dreptul de a nu ține seamă de măsura administrativă prin care este împedecată de a construi, drept pe care, pe de altă parte, îl tăgăduiește puterii judecătorești în așa fel încât nu numai că nu-i permite să se substituie în atribuțiunile sale, dar îi neagă chiar pe acela ca sub sancțiune de daune cominatorii să constrângă această autoritate să revină asupra măsurilor ilegale ce a ordonat;

Asfel fiind înlăturându-se dar și acest motiv, care ni-l măcar în aparență nu poate justifica ilegalitatea actului săvârșit de comună, urmează că Dumitru Frângu este îndreptățit a cere justiției să pună îndatorirea comunei să-și îndeplinească în mod legal obligațiunile sale iar dacă persistă în atitudinea ei și-și menține actul arbitrar, să fie constrânsă a reentra în legalitate prin plata daunelor cominatorii, pe cari Curtea în aprecierea sa, reducându-le la quantumul exact al prejudiciului ce Frângu ar putea suferi pe viitor, le fixează la 50 lei pe fiecare zi de întârziere și care vor începe a curge

de la data comunicării prezentei deciziuni și până când va libera autorizățiunea de construcțiune ce în mod ilegal a refuzat-o;

Având în vedere că Dumitru Frângu cere încă, ca primăria Constanța să mai fie condamnată pentru neîndeplinirea obligațiunilor sale și la daune interese, cari susține că reprezintă prejudiciul ce a suferit până în prezeit și al cărora quantum îl lasă la aprecierea Curței a-l fixa;

Considerând că fiind stabilit că refuzul primăriei de a acorda autorizățiunea de construire cerută de Frângu este ilegal, rezultă că culpa ei este evidentă și că cererea de daune interese este în principiu justificată;

Având în vedere că în stabilirea quantumului daunelor reclamate, Frângu prezintă ca elemente de apreciere următoarele împrejurări: că construcțiunea ce avea intențiunea să clădească și care în 1909 ar fi costat 60.000 lei, actualmente față de scumpirea materialului și a muncii va costa cel puțin 90.000 lei, și că această construcțiune i-ar fi adus un venit de 15000 lei lei anual, venit de care a fost privat timp de patru ani;

Având în vedere că Frângu făcând aceste alegățiuni fără a le dovedi este evident că aceste elemente de apreciere nu pot fi luate în considerațiune pentru că quantumul daunelor să fie fixat în astfel de proporțiuni; fiind însă seamă de refuzul nejustificat al Primăriei i-a putut cauza un prejudiciu și avându-se în vedere și declarațiunea făcută de reprezentantul primăriei, atât oral cât și prin concluziunile scrise la cari în totul s'a referit că aceste daune s'ar putea reduce numai la diferența de beneficii, de care Frângu ar fi putut să fie privat, deși acest quantum nu este cu nimic stabilit, totuși, bazat pe aceste ultime considerațiuni Curtea, în aprecierea sa, la care de altfel Frângu în totul s'a referit, le fixează la suma de 5000 lei, pe care obligă comuna a i-le plăti;

Asfel fiind, urmează că apelul făcut de Dumitru Frângu să fie admis și sentința reformată în sensul considerațiunilor mai sus expuse și că apelul făcut de primăria Constanța să fie respins ca nefondat din toate punctele de vedere;

Pentru aceste motive redactate de d-l consilier N. C. Schina, Curtea etc;

(ss) Fr Pa,p, G. A. Mavrus D. Florescu, A. Procopiu, N. C. Schina.

Greșier, (s) D. Stolanovici

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE ¹⁾

CASATIE S. I

Recurenta Ioana I. Mărășescu și soțul prin d-nii avocați Em. Oeconomu și C. Obedeanu.

Intimata Iliea I. Flueraș și a., prin d-l avocat Mureanu.

* **Pământ rural. — Văduve cu minori. — Improprietărea lor în numele și pentru copii minori.**

Successiunea sub codul Caragea. — Escluderea fetelor dela succesiune numai când veneau în concurență cu băieți. — Improprietărea văduvei în numele fiicelor sale minore. — Art. 4 din legea rur. dela 1864.

I. a) Conform art. 4 din legea rurală din 1864, văduvele cu minori se improprietăreau cu loc de câmp și de

casă, însă în numele și pentru copii lor minori, cu drepturile cuvenite părintelui lor defunct care e căuise.

b) Codul Caragea, în vigoare în momentul improprietărei, nu escludea dela succesiunea imobiliară a părintelui lor pe fete, decât dacă veneau în concurență cu băieți și cu obligație pentru aceștia de a le înzestra.

Prin urmare, dacă pe urma improprietăritului au rămas numai fete, improprietărea văduvei se făcea în numele și pentru fiicele sale cari erau minore în momentul improprietărei, iar nu în numele văduvei personal. (Cas. s. I decizia No 405 din 29 Mai 1913, prin care se casează sentința trib. Teleorman No. 496/912).

Recurentul Gh. Marinescu prin d-l avocat P. Sadoveanu. Intimatul Consiliul de disciplină al baroului din Vaslui.

* **Legea Corpului de avocați. — Secretul deliberățiunilor Consil. de disciplină când judecă acțiunea disciplinară contra unui avocat. —**

¹⁾ Deciziile ale căror spețe sunt însemnate cu steluță * prezentând o importanță juridică deosebită, vor fi publicate în extenso în numerile viitoare. Redacția

Neobservarea acestei dispozițiuni. — Dacă e motiv de nulitate deciziunii. — Compunerea comisiei de judecată. — Compunere vicioasă. — Acoperirea acestui viciu, prin evocarea fondului de către instanța de apel. — Art. 62 l. corpului de avocați.

2. a) Art. 63 din legea corpului de avocați prevede sedința secretă la toate instanțele chemate să judece acțiunea disciplinară, deschisă contra unui avocat pentru fapte de natură să atingă onoarea și demnitatea sa de avocat.

Prin urmare, secretul deliberațiunilor ce legea prescrie în această materie fiind o măsură luată în interesul propriu al avocatului, nu este de ordine publică, așa că nulitatea ce rezultă din neobservarea acestei formalități se poate acoperi prin tăcerea părții interesate.

b) Orice cauză care ar vicia compunerea primei instanțe se găsește acoperită în apel, atunci când instanța de apel evocă fondul pricinii și-l judecă potrivit regulilor competenței sale. (Cas. s. I, decizia No. 413, din 5 Iunie 1913, prin care se respinge recursul făcut contra deciziei Curții de apel, Iași, s. I, No. 2/912).

CASAȚIE S. II

Recurentul Lambru Iacob prin d-l avocat F. Chefner.
Intimatul Elis. N. Oprea prin d-l avocat I. Brătescu.

Executare. — Hotărîre investită cu formula executorie. — Revendicarea unui teren. — Recurs în casație. — Cerere de suspendare executărei. — Incuviințarea ei numai cu cauțiune. — Art. 68 l. Curții de casație.

1. a) În materie de suspendare a executării unei hotărîri investită cu formula executorie, nefiind drept de opoziție, nici art. 151 pr. civilă nu este aplicabil.

b) Suspendarea executării unei hotărîri ce are de obiect revendicarea unui teren nu poate fi admisă fără darea unei cauțiuni. (Cas. s. II, decizia civilă No. 109, din 3 Mai 1913, prin care s'a casat jurnalul Trib. Prahova, s. III, No. 1580/913).

Cererea d-lui Procuror general al Curții de casație, regul. de compet. în cauza lui Gh. Nedelcu.
Ministerul Public prin d-l procuror M. Vidrașcu.

Contravenție sanitară. — Fabricarea pâinei. — Necurătenia localului și a uneltelor. — Aplicația art. 175 din vechea lege sanitară și sub imperiul noii legi sanitare din 1910.

2. Legea nouă sanitară n'a abrogat dispozițiile din vechea lege care nu sunt contrarii noii legi, întrucât prin nici un text nu se arată această intenție a legiuitorului din 1910.

Întrucât, dar, noua lege nu cuprinde dispozițiuni relative la necurătenia localului și a uneltelor ce servesc la fabricarea pâinei, urmează că sancțiunea unor asemenea contravențiuni din regulament de privilegere sanitară este cea din art. 175 din vechea lege sanitară, care a rămas în vigoare și sub imperiul legii din 1910, și care prevăzând o pedeapsă superioară acelei pentru contravențiuni, faptul este de competența tribunalului de a fi judecat. (Cas. s. II, decizia penală No. 1119, din 24 Mai 1913, prin care s'a regulat competența trimițând afacerea la tribunal).

CASAȚIE S. III

Recurentul Ministerul de fin. prin d-l avocat Al. Zeceanu.
Intimatul Maior D. Teșeanu prin d-l avocat I. S. Ionescu.

Pensie militară. — Timpul petrecut în școlile militare. — Dacă acest timp se socotește în calculul anilor pentru pensie — Condiția de a fi făcut campania din 1877-78. — Art. 2 § 1 din legea pensiilor.

1. Art. 2 § 1 din legea generală de pensii exceptează la art. 1 numai pe acei ofițeri cari au făcut campania din 1877—1878, aceștia rămânând sub regimul legii din 1889, după care se socotește în calculul anilor pentru pensie și timpul petrecut în școlile militare.

Din moment ce legea de pensii, printr-o dispozițiune clară a subordonat invocarea beneficiului legii din 1889 condițiunei de a fi făcut campania, nu mai poate fi nici o îndoială că celelalte condițiuni enumerate prin acest text nu pot fi interpretate în sensul de a anihila principial primordial al legii, pus în fruntea acestei dispozițiuni, ci trebuiesc subsumate sub această declarație de principii care face parte integrantă cu ele. (Cas. s. III, decizia No. 237, din 15 Mai 1913, prin care s'a casat decizia Curții de apel București, s. II, No. 15/913).

Recurentul Ștefan Vernescu prin d-l avocat C. Docea.
Intimatul Administrația fin. Buzău prin d-l avocat Paraschivescu.

Taxa de 3% pe salariu. — Funcționar comunal. — Adunarea salariului cu pensia de fost reangajat grad inferior în armată.

2. Când salariul unui funcționar comunal adunat cu pensia ce dănsul primește ca fost reangajat grad inferior în armată, trec de 200 lei, ele sunt supuse la taxa de 3 la sută, deoarece legea taxei de 3 la sută nu face nici o distincție în ce privește pensiile militare ale gradelor inferioare acordate anterior promulgării acestei legi. (Cas. s. II, decizia fiscală No. 82 din 24 Mai 1913, prin care s'a respins recursul contra deciziei Comis. de apel din jud. Buzău No. 165/913).

Recurentul B. Comanitz, lipsă.
Intimatul Administrația fin. Constanța prin d-l avocat Al. Zeceanu.

Fonciar. — Construcții noi. — Scutire pe termen de 3 ani. — Aplicarea acestei dispozițiuni și stabilimentelor industriale sau comerciale. — Art. 11 l. impozit. fonciar.

3. Articolul 11 din legea impozitului fonciar scutind de această dare pe termen de 3 ani construcțiunile noi în genere și fără a face vreo deosebire în privința vre-unui fel de construcții, această scutire urmează să fie aplicată de opotivă și clădirilor industriale sau cari servesc la un comerț, pe cât timp ele sunt construcții noi; și nu se poate trage un argument contrar din cuvântul «locuibil» întrebunțat de legiuitor, care n'a avut alt scop decât de a arăta epoca de când începe a se calcula acești 3 ani de scutire, care este de când imobilul poate servi, fie pentru locuință în sensul propriu, fie spre folosință. (Cas. s. III, decizia fiscală No. 99, din 27 Mai 1913, prin care s'a casat decizia Comisiei de apel, Constanța, No. 187/913).